

Camellia

นางเซียมฮู อุปโลกน ลุ่มแคว้น

丑妃禍國不殃民 5

君彤 จวินทง เขียน
ติงติง แปล
HWQRANXIII วาด

บทที่ 133 อ่านใจ

หลังจากรถม้าออกไป พ่อบ้านอุก็รีบไปรายงานอวิ้นหลาน
ที่สวนอีหลาน

อวิ้นหลานกำลังนั่งฝึกบ้ำเพ็ญเพียรอยู่บนหินปูนขาว
ภายในลาน วันนี้เขาลากิจโดยเฉพาะเพื่อรอรับเสด็จอวิ้องอยู่ที่
จวน

ตำหนักอวิ้องอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองหลวง
ซึ่งอยู่ทิศตรงกันข้ามกับสกุลอวิ้นพอดิบพอดี ระหว่างทางต้อง
ผ่านทั้งเมืองหลวงไป ใช้เวลาไปกลับสองชั่วยาม

เมื่อคืนอวิ้นมัวเียวเอยขึ้นมาว่าจะไปตำหนักอวิ้อง
กับอวิ้นร้วเหียน ทว่าถูกอวิ้นร้วเหียนปฏิเสธ นางคิดว่าหลีมัว
เป็นคนอธยาศัยดีถึงเพียงนั้น

อวิ้นมัวเียวไม่มีกิจธุระให้ทำ จึงมาเดินเตร็ดเตร่อยู่บน
ถนนตั้งแต่รุ่งสาง

ยามนี้รถม้าของอวินร่ำเหยียนผ่านข้างกายเขาไปพอดี
อวินมัวเขี้ยวมองเพียงปราดเดียวก็จำได้ ก่อนย่างเท้าเดินไปยัง
ทิศทางของรถม้าอย่างไม่อาจควบคุมได้

“เจ้านาย เจ้านาย”

บนรถม้า อวินร่ำเหยียนกำลังหลับตาพักผ่อน จิวจิวเอ๋ย
เรียกอยู่ในจิตของนาง

“มีอะไร จิวจิว” อวินร่ำเหยียนหลับตาเอ๋ยตอบ

“ท่านสามารถถือโอกาสนี้ขอให้วี่อ๋องพาท่านไปซื้อ
วัตถุทิพย์สำหรับปรุงพิณได้ เขาต้องรู้เป็นแน่่ว่าที่ใดมีขาย” จิวจิว
กล่าว

“จริงด้วย เหตุใดข้าจึงคิดไม่ถึง” อวินร่ำเหยียนเบิกตา
โพล่ง ก่อนกล่าวอย่างสุขใจ “หากหลีมัวไม่พาข้าไป ข้าก็จะไป
หาหลีเจียนหาน”

เหตุใดนางถึงลืมนสองคนนี้ไปได้ล่ะ

รถม้าขับมาอย่างรวดเร็วตลอดทาง ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม
ก็มาถึงหน้าประตูใหญ่ของตำหนักอวี่อ๋อง

อวินร่วเหยียนลงจากรถม้าแล้วเดินไปที่ประตูใหญ่ ทหาร
องครักษ์ตรงประตูพลันชักกระบี่ออกมาขวางนางไว้

เด็กสาวย่นคิ้ว วันนั้นที่หลี่เจียนหานพานางออกมา
จำได้ว่ามีองครักษ์ชุดดำยืนอยู่ทั้งสองด้านของประตู เหตุใดวันนี้
ถึงเปลี่ยนเป็นองครักษ์ชุดเกราะ

“ข้าต้องการเข้าเฝ้าอวี้อ๋อง” อวินร่วเหยียนกล่าวกับ
องครักษ์ชุดเกราะทั้งสองด้าน “รบกวนท่านไปกราบทูล”

องครักษ์ชุดเกราะทั้งสองส่ายตากัน คนรูปร่างท้วม
กล่าวว่า “ท่านมาเข้าเกินไป เมื่อคืนท่านอ๋องรำสຸรากับองค์ชาย
สาม ดื่มไปมากพอควร ยามนี้ยังไม่สร้าง ท่านค่อยมาช่วงเย็นๆ
เถิด”

ที่แท้หลี่เจียนหานก็อยู่ที่นี้ด้วย เช่นนั้นก็ไม่ต้องเปลือง
ปัญญาไปตามหาเขา

“ไม่ทราบที่ท่านอ๋องของพวกเขาท่านจะสร้างเมามาเมื่อใด
หรือ?” อวินร่วเหยียนเอ่ยถาม

“ไม่รู้ได้ ดูตามสถานการณ์ บางครั้งเมาวันสองวันก็มี”
คนรูปร่างผอมกล่าว “บางครั้งเดี่ยวเดี่ยวก็สร้างแล้ว”

อวินร้าวเหยียนไร้คำจะเอ่ย นางไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก
ก่อนถอยไปยังใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งตรงประตู แล้วเอนกายฟังลำตัน
รอ

ครู่หนึ่งก็มีสตรีสวมอาภรณ์สีเขียวผู้หนึ่งเดินออกมาจาก
ในตำหนัก มองเพียงปราดเดียวอวินร้าวเหยียนก็จำนางได้ จึงรีบ
กล่าวทักทายสตรีนางนั้น

“พี่หลี่ลั่ว” อวินร้าวเหยียนเอ่ยเรียกสตรีอาภรณ์สีเขียว
นางนั้น

ครั้นได้ยินเสียงหลี่ลั่วก็หมุนกายมา เห็นอวินร้าวเหยียน
สวมอาภรณ์สีเขียวและผ้าคลุมหน้าดอกเฟื่องหวาง ผมรวบมัดไว้
ด้านหลังศีรษะอย่างเรียบง่าย เผยให้เห็นหน้าผากเกลี้ยงเกลา

รูปโฉมอันงดงามเพริศพรึงและรอยยิ้มอันสดใสของนาง
แตกต่างกับบุปผาบุปผาที่ซีดเซียวและแก้มบวมเต่งในวันนั้นที่หลี่มั่ว
อุ้มกลับมายังตำหนักอวิ้องราวกับเป็นคนละคน

“คุณหนูอวิน” หลีลัวชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจำอวินร้วเหยียน ขึ้นมาได้ “ท่านมาหาท่านอ๋องหรือเจ้าคะ?”

อวินร้วเหยียนไม่ทันเอ่ยปาก หลีลัวก็เอ่ยถามขึ้น

“ใช่แล้ว” อวินร้วเหยียนผลิ้มตอบ

“ตามเข้ามาเจ้าคะ” หลังหลีลัวกล่าวจบก็พาอวินร้วเหยียน เข้ามาในประตูใหญ่ของตำหนักอ้ออ๋อง

วันนั้นอวินร้วเหยียนมาและกลับอย่างเร่งรีบ ไม่ได้ สอดส่องตำหนักอ้ออ๋องอย่างถี่ถ้วน ยามนี้ขณะเดินจึง ทอดสายตามองโดยรอบอย่างอดไม่ได้

ตำหนักอ้ออ๋องหาได้แตกต่างจากตำหนักอ๋องทั่วไป แต่อย่างใด ล้วนเป็นที่พำนักที่ได้รับพระราชทานจากราชวงศ์ เพียงสิ่งเดียวที่ทำให้อวินร้วเหยียนรู้สึกถึงความแตกต่างก็คือ ภายในตำหนักเงียบสงบอย่างมาก

จวนสกุลอวินมีขนาดใหญ่มาก บ่าวรับใช้ก็มีถมเถ หากไม่ไปอยู่ในสถานที่ห่างไกลเป็นพิเศษ ก็จะได้ยินเสียงผู้คน

พูดคุยกันตลอดเวลา ทว่ายามพวกนางเดินไปตามระเบียบ
ทางเดินในตำหนักวี่อ้องกลับได้ยินเพียงเสียงนกร้องเท่านั้น

“ตำหนักของพวกท่านเจียบสงบมาก” อวินร่ำเหยียน
พลันเอ่ยขึ้น

“ท่านอ้องรักความสงบนะเจ้าคะ ทั้งตำหนักมีสาวใช้และ
คนงานที่เดินไปมารวมแล้วประมาณสิบคน กระจายตัวกันไป
ตามที่ต่างๆ จึงไม่ค่อยพบเห็น” หลี่ลั่วตอบ

สี่ครอบครัวของสกุลอวินไม่ได้อาศัยอยู่ร่วมกัน อนุ
อีกสองคนของอวินหลานก็ล้วนอาศัยอยู่ด้านนอก ความจริงแล้ว
คนของสกุลอวินที่อาศัยอยู่ภายในสกุลอวินก็ไม่ได้มีมากนัก ทว่า
จำนวนคนปรนนิบัติรวมๆ แล้วมีไม่ต่ำกว่าร้อยคน

เมื่อเทียบกันแล้ว หลี่มั่วถือว่าเป็นคนเรียบง่าย
เลยทีเดียว

หลี่ลั่วพาอวินร่ำเหยียนเข้าไปในห้องโถงเล็กแห่งหนึ่ง
แล้วให้นางรอชั่วคราว ก่อนไปเชิญหลี่มั่วมา

หลังจากหลีกแล้วเดินไป อวินร่ำเหยียนก็นั่งอยู่ในห้องโถง แล้วรู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมาจึงออกไปเดินชมทิวทัศน์ นอกทางเดิน เป็นสระน้ำ ในสระน้ำมีดอกบัว

เมื่อคิมหันตฤดูจวนจะสิ้นสุด ดอกบัวก็จะพ่ายแพ้ แต่คงเหลือฝักบัวขนาดเท่าปากชามเอาไว้ เม็ดบัวด้านบน อวบอ้วนเต็มเม็ดน่าลิ้มรสอย่างยิ่ง

“นั่นนะรสชาติไม่เลวเลย เจ้าอยากลองลิ้มรสดูหรือไม่” เสียงทุ้มลึกอันแสนคุ้นเคยพลันแว่วดังอยู่ข้างหูอวินร่ำเหยียน นางสะดุ้งโหยงคราหนึ่ง

“ว้าย! ท่านเดินอย่างไรถึงไม่มีเสียงอะไรเลย!” เด็กสาว หมุนกายมองหลีมั่ว ก่อนถอนใจแล้วกล่าวอย่างขุ่นเคือง

นางระมัดระวังตัวอยู่เสมอ บางครั้งที่สติหลุดลอย ก็รู้สึกตัวได้อย่างรวดเร็ว เห็นได้น้อยครั้งนักที่จะตกใจขณะสติ หลุดลอยเช่นนี้ ดังนั้นเมื่อตื่นตกใจก็จะมีระดับความรุนแรง ที่มากกว่าคนทั่วไป

ครั้นหลิมัวเห็นใบหน้าเล็กๆ ของอวินร้วเหยียนพลัน
ชาวซิด ในใจก็ตึงตักตักขึ้นมาอย่างไม่อาจระงับได้ ก่อนเอื้อมมือ
หมายจะสัมผัสใบหน้าของนาง

อวินร้วเหยียนเอียงศีรษะเพื่อหลบเลี่ยงตาม
สัญชาตญาณ มือของหลิมัวจึงตกลงท่ามกลางความว่างเปล่า

คิ้วยาวของชายหนุ่มเล็กขึ้นเล็กน้อย เขาไม่ได้เก็บมือ
กลับไป ทว่ายื่นมืออีกข้างออกมา ทั้งสองมือประคองไหล่
ของอวินร้วเหยียนพร้อมกัน ก่อนลากนางมาอยู่ตรงหน้าตน
แล้วจ้องมองเด็กสาวจากมุมสูง

“อวิ้อ๋อง” อวินร้วเหยียนใช้มือด้านหน้าอกของหลิมัว
ป้องกันไม่ให้เขาขยับเข้าใกล้มากกว่านี้

มุมปากของหลิมัวยกยิ้ม ก่อนเอ่ยอย่างเนิบช้า
“เหยียนเออร์ ไม่พบหน้ากันไม่กี่วันเหตุใดถึงไม่คุ้นชินกับอ๋อง
เช่นข้าเสียแล้วเล่า”

อวินร้วเหยียนเงยหน้ามองหลิมัว ชายหนุ่มมีเส้นผม
ดำขลับ สวมเสื้อคลุมสีดำ ใบหน้าคมชัดซ่อนอยู่ด้านหลัง
เรือนผม รุ่มนตาดำสนิทปรากฏอยู่ในดวงตาเรียวยาว

อวิ้นร้วเหยียนพลันตกอยู่ในภวังค์ นางอดสงสัยขึ้นมา ไม่ได้ว่าบุรุษผมเงินเสื้อคลุมเงินในปาฎุททมิพคีนนั้นเป็นภาพมายาที่เกิดจากความทรงจำที่ว้าวุ่นของตนหรือไม่

“ให้ตายสิเด็กสาวผู้นี้ นึกไม่ถึงว่าจะกล้าใจลอยต่อหน้า
อ๋องเช่นข้า!”

ขณะที่อวิ้นร้วเหยียนกำลังงงงวยอยู่นั้น หลีมั่วก็ยื่นมือ
ออกมาดีดหน้าผากของนาง

“ว้าย! ท่านอ๋องทำร้ายหม่อมฉันทำไม” อวิ้นร้วเหยียนกุม
หน้าผากเอ๋ยปาก

“ช่วยฟื้นสติให้เจ้าอย่างไรเล่า” หลีมั่วเหล่ตามองนาง
“เจ้ามาหาข้าแต่เจ้าตู่ คงไม่ได้ม้ายืนเหม่อหรือกระมัง”

“ยอมไม่ใช่” อวิ้นร้วเหยียนกล่าวโพล่งออกมา

หลีมั่วจ้องมองเด็กสาวรอให้นางเอ่ยต่อ ทว่า
อวิ้นร้วเหยียนไม่รู้ว่าจะเอ่ยออกมาเช่นไร ชายหนุ่มก็ไม่เร่งรัด
นางแต่อย่างใด เขาจึงมีนางเข้าไปในห้องโถงเล็ก

ทันทีที่หลีมัวนั่งลง สาวใช้คนหนึ่งก็ยกของกินออกมา
คตไม่ถึงว่าจะมีส่วนของอวินร่วเหยียนด้วย

“หม่อมฉันกินมาแล้ว” อวินร่วเหยียนรีบเอ่ย

“นี่เป็นน้ำแกงเข้มข้นที่ทำจากเม็ดบัวในสระด้านนอกนั้น
เจ้าลองลิ้มรสดู” หลีมัวยกถ้วยหยกพลงบ้วนไปให้อวินร่วเหยียน
ลิ้มลอง

คราวก่อนที่อวินร่วเหยียนกินขนมของตำหนักอวี้อ่อง
ยามนั้นหิวโหยจนไม่ว่าสิ่งใดก็กินได้ จึงไม่ได้ลิ้มรสอย่างละเอียด
ละไม ถึงกระนั้นรสชาติก็ดีมาก

อวินร่วเหยียนยกถ้วยหยกก่อนใช้ช้อนตักกินหนึ่งคำ
รสชาติหวานอร่อยถูกปาก จึงกินอีกสองสามคำอย่างอดไม่ได้

“จะเอาอีกหรือไม่” หลีมัวระบាយิ้มเอ่ยถาม ตอนนั้น
เองอวินร่วเหยียนก็เงยหน้าขึ้น เห็นชายหนุ่มกำลังจัดจ้อง
ด้วยสองตาเปื้อนยิ้ม ทำให้นางรู้สึกอึดอัดขึ้นมาอย่างมาก

อวินร่วเหยียนรู้สึกວ່າวันนี้หลีมัวแตกต่างไปเล็กน้อย
เขาไม่เหมือนเช่นเคยที่ยามเห็นนางก็ราวกับเป็นพยัคฆ์ที่อยาก

ขยำเหี่ยว โอบกอดนางแล้วมอบจุมพิต ส่วนเขาในวันนี้...
อึม แลดูสุภาพไม่น้อย

อาการวิปริตทุเลลงแล้ว? หรืออาการหนักจนเผย
ออกมาไม่ทัน?

“พี่หลี่ลั่วเล่าเพคะ?” อวินร่ำเหียนตัดสินใจหาเรื่อง
ไม่เป็นเรื่องมาพูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศก่อนเอ่ยคำร้องขอ

“ไปจ่ายตลาด” หลี่มั่ววางถ้วยหยกในมือลง เผยท่าที
คล้ายจตจ่อกับการตอบคำถาม

“หม่อมฉันได้ยินว่าองค์ชายสามก็อยู่ที่นี้ แล้วเขาอยู่ที่ใด
เล่า?”

“ยังไม่สร้างเม่า คาดว่าวันพรุ่งถึงจะตื่น” หลี่มั่วผลิยิ้ม
จตจ้องอวินร่ำเหียน

“วันพรุ่งถึงจะตื่น?” อวินร่ำเหียนกล่าวเคล้าความ
ผิดหวังไม่น้อย “หม่อมฉันมีเรื่องอยากให้เขาช่วยเหลือเสียด้วย
สิ”

ครั้นได้ยินคำกล่าวของนาง หลีมัวก็ลุกขึ้นยืนจากที่นั่ง
ก่อนเดินไปนั่งลงข้างกายเด็กสาว

“เหียนเอ๋อร์มีเรื่องอันใด บางทีข้าก็อาจช่วยเหลือเจ้า
ได้”

อวินรว์เหียนรู้สึกได้จริงๆ ว่าวันนี้หลีมัวแลดูผิดปกติ
เกินไป ถึงกระนั้นเขาที่เป็นแบบนี้นางก็ชอบมากทีเดียว

“คือว่า...หม่อมฉันมีเรื่องอยากจะขอความช่วยเหลือจาก
ท่านอ๋อง” อวินรว์เหียนเอ่ยปากในที่สุด

“อ้อ ไหนพูดให้ข้าฟัง” เห็นได้ชัดว่าหลีมัวรู้สึกสนใจ
ไม่น้อย

อวินรว์เหียนหันข้างมองหลีมัว แล้วกล่าวว่า “หม่อมฉัน
อยากเชิญท่านอ๋องไปพูดคุยกับท่านพ่อของหม่อมฉันว่าเรื่อง
สัญญาหมั้นหมายที่พวกเรากล่าวกันในงานชมบุปผานั้นมีผล
แน่นอนว่าเป็นเพียงคำพูดเท่านั้น ตราบใดที่ท่านพ่อของ
หม่อมฉันเชื่อและไม่ยกหม่อมฉันให้ผู้อื่นตามใจก็เพียงพอแล้ว”

“เหยียนเอ๋อร์” หลีมั่วมองอวินร่วเหยียนอย่างจตจ่อ เขาเอ่ยปากว่า “สัญญาหมั้นที่ว่ำนั้นเดิมทีก็มีผล ข้าเคยกล่าวว่า สัญญาหมั้นนั้นไม่มีผลอย่างนั้นหรือ?”

“หา?!” อวินร่วเหยียนเบิกตาโพลง “แต่ว่า...แต่ว่าทุกคนต่างคิดว่าเป็นเรื่องเท็จ!”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับทุกคนด้วยเล่า” หลีมั่วขบขันกล่าวว่า “ข้ากล่าวว่า เป็นเรื่องจริงก็เป็นเรื่องจริง ข้ากล่าวว่า เป็นเรื่องเท็จ ก็เป็นเรื่องเท็จ ทั้งหมดมันขึ้นอยู่กับข้า”

เอ๋อ...

อวินร่วเหยียนไร้คำจะเอ่ย

สิ่งที่หลีมั่วพูดไม่ได้มีส่วนใดผิด ไม่ว่าทุกคนจะคิดเห็นกันอย่างไร แต่สุดท้ายแล้วก็ขึ้นอยู่กับอวินร่วเหยียนผู้เดียว

“เช่นนั้นตกลงแล้วเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จกันแน่?” อวินร่วเหยียนรู้สึกไร้อำนาจอย่างไม่อาจควบคุม

“เหยียนเอ๋อร์อยากให้ เป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จเล่า?”

เอ่อ...

คาดไม่ถึงว่าวันนี้หลีมัวจะเอ่ยตามความคิดเห็นของนาง
อวินร้วเหยียนรู้สึกประหลาดใจอย่างมากจริงๆ

“เป็นเรื่องจริงได้ชั่วคราว แล้วจากนั้นค่อยเป็นเรื่องเท็จ”
อวินร้วเหยียนกล่าว

“ยอมได้” หลีมัวเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา แต่แล้วสายตาก
ก็วูบไหว ก่อนกล่าวต่อว่า “เพียงแต่ต้องเช่นข้ามีคำขอ”

“อา” หลีมัวตรงไปตรงมาอย่างมาก อวินร้วเหยียน
ยังไม่ทันมีปฏิกิริยา ครั้นได้ยินคำขอก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติ จึง
เอ่ยถามอย่างไม่รีรอ “คำขอเรื่องใดหรือ”

หลีมัวขยับริมฝีปาก กล่าวบางอย่างเสียงแผ่วเบา

“อะไรนะเพคะ” อวินร้วเหยียนได้ยินไม่ชัดเจนนัก จึง
ขยับเข้าไปใกล้เขา

“ข้ากล่าวว่า...” หลีมัวยึดตัวเล็กน้อยขณะขยับเข้าไปใกล้
อวินร้วเหยียน จากนั้นมือใหญ่ก็พลันลูบท้ายทอยของเด็กสาว
แล้วกดนางเข้าหาตนเอง

ริมฝีปากอ่อนนุ่มของคนทั้งสองประกบเข้าด้วยกันอย่าง
แนบแน่น

“อู๊ป!”

อวิน⁺ร้วเหยียนเบิกตาโพลง ไร้เรี่ยวแรงจะขัดขึ้น

ภายในจวนสกุลอวิน⁺ หลีมั่ว⁺นั้งยังตำแหน่งหลัก อวิน⁺หลาน⁺นั้ง
ถัดไปจากเขา

ตามธรรมเนียมแล้ว ยามนี้อวิน⁺ร้วเหยียนควรยืนอยู่
ด้านหลังอวิน⁺หลาน ทว่าหลีมั่ว⁺จับมือนางไว้ไม่ยอมให้หนีห่าง

อวิน⁺ร้วเหยียนถอนหายใจ

หลีมั่ว⁺ยังคงเป็นหลีมั่ว⁺ที่วิปริตเหมือนเช่นเคย หาได้
เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

อวิน⁺ร้วเหยียนรู้สึกปีติขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ เคราะห์ดี
ที่นางบอกกล่าวกับอวิน⁺หลานไว้ตั้งแต่เช้าตรู่ว่าหลีมั่ว⁺ไม่
โปรดปรานความครึกครื้น ดังนั้นไม่ต้องรีบเสด็จให้เอิกเกริก

มิเช่นนั้นคงถูกหลีมัวจับมือไว้เช่นนี้ท่ามกลางสายตาที่จับจ้องมาของธารกำนัล และไม่มีหน้าไปพบปะผู้คนเป็นแน่

“ได้ทำอวีน เรื่องสัญญาหมั้นหมายของข้ากับร้วเหียน เป็นเพราะอ่องเช่นข้าขาดตกบกพร่อง ควรมาเยี่ยมเยียนให้เร็วกว่านี้” หลีมัวกล่าว

“อวี่อ่องทรงยุ่งกับงานราชการ สามารถเข้าใจได้พะยะค่ะ” อวีนหลานทอยิ้มกล่าว

“อ่องเช่นข้าไม่ถือสาเรื่องที่จะตบแต่งกับร้วเหียนเมื่อใดก็ได้ แต่นางยังไม่ถึงวัยปักปัน จึงอยากรบกวนได้ทำอวีนดูแลนางเป็นเวลาหนึ่งปีด้วย”

“ควรเป็นเช่นนั้น ควรเป็นเช่นนั้นพะยะค่ะ” อวีนหลานรีบกล่าว

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อ่องเช่นข้าก็ขอตัวลา” หลีมัวลุกขึ้นยืน

อวีนหลานก็รีบลุกขึ้นทันควัน กล่าวว่า “เรียนเชิญท่านอ่องอยู่เสวยอาหารว่าง”

“ไม่จำเป็น อ่องเช่นข้าจะพารั้วเหยียนไปเดินทอดน่อง
ใต้เท้าอวิ้นส่งเพียงเท่านี้ก็พอ” หลี่มั่วจูงมืออวิ้นรั้วเหยียน
สาวเท้ายาวเดินออกไปจากจวนสกุลอวิ้น

“ท่านจะพาหม่อมฉันไปที่ใด?” อวิ้นรั้วเหยียนที่ถูกหลี่มั่ว
จูงมือเข้ารถม้าเอ่ยถามขึ้น

“ไม่ใช่ว่าเจ้าอยากซื้อวัตถุดิบสำหรับปรุงพิฆรอกหรือ”
หลี่มั่วเอ่ย

“ท่านรู้ได้อย่างไร?” อวิ้นรั้วเหยียนรู้สึกประหลาดใจ
ดูเหมือนว่านางยังไม่ได้บอกหลี่มั่วเรื่องที่ตนอยากซื้อวัตถุดิบ
สำหรับปรุงพิฆเลย

หลี่มั่วทอยิ้มมองอวิ้นรั้วเหยียนพลางกล่าว “เพราะอ่อง
เช่นข้าอ่านใจได้อย่างไรเล่า”

บทที่ 134 แหล่งค้าขาย

ไม่ว่าหลีมัวจะอ่านใจได้จริงหรือไม่ อวินร่ำเหยียนก็ไม่สามารถล่วงรู้ได้ แต่เขาก็พานางไปยังแหล่งค้าขายใต้ดินที่ค่อนข้างลึกลับแห่งหนึ่งจริงๆ

รถม้าออกเดินทางไปได้ไม่นาน หลีมัวก็ให้คนขับรถม้าลงจากรถ ก่อนจะขับรถม้าด้วยตนเอง

ชายหนุ่มขับรถม้าทะลุผ่านตรอกเล็ก ๆ อันเงียบสงบภายในเมืองหลวง อวินร่ำเหยียนไม่ได้ออกนอกจวนบ่อยครั้งนัก และไม่รู้จักเส้นทาง ด้วยเหตุนี้นางจึงวิ่งเวียนสี่รอบขณะรถม้าเลี้ยววนมากกว่าสองรอบภายในตรอก

ยามนี้หากหลีมัวทั้งนางไว้กลางทาง เต่าว่า อวินร่ำเหยียนก็หาทางกลับบ้านได้ยาก

“ท่านอ๋องพาหม่อมฉันเลี้ยววนหลายรอบไปทำไมกัน”
อวินร่ำเหยียนชะโงกศีรษะออกมาจากรถแล้วเอ่ยถาม

“มันเป็นค่ายกล ไม่กระทำเช่นนี้ก็จะมีไม่เจอทางเข้าที่พวกเราจะไปกัน” หลีมั่วกล่าวโดยไม่หันศีรษะมา “ทำไมเจ้ากลัวว่าข้าจะขายเจ้าล่ะ เจ้าอัปลักษณ์เยี่ยงนี้ขายได้ราคาไม่ดี”

“หม่อมฉัน...” อวินร่ำเหียนไม่พอใจ หมายถึงจะกล่าวออกไปว่า ‘คุณหนูเช่นหม่อมฉันเป็นหญิงงามต่างหาก’ คำพูดมาถึงริมฝีปากก็กลืนมันลงไปอีกครา

เป็นหญิงอัปลักษณ์ยังพบเจอดอกท้อเน่าไม่ขาด หากเปิดเผยรูปลักษณ์ที่แท้จริงออกมา คงถูกห้อมล้อมด้วยดอกท้อทุกวิทุกวันเป็นแน่ แล้วนางยังจะได้ฝึกบำเพ็ญเพียรอยู่อีกหรือ?

หลีมั่วเอียงศีรษะ ครั้นเห็นท่าทางไม่พอใจและไม่สามารถโต้แย้งได้ของอวินร่ำเหียนก็รู้สึกขบขันขึ้นมา

“ข้าฝึงบำรุงความงามที่ข้าให้เจ้า เจ้าใช้หรือยัง” หลีมั่วเอ่ยถาม

“ใช้แล้วเพคะ”

“เช่นนั้นก็ดี ใช้ต่อไปเรื่อย ๆ ไม่ช้าก็เร็วก็จะงดงามขึ้น
เอง”

ในที่สูตรรถม้าก็มาหยุดตรงหน้าตรอกคับแคบแห่งหนึ่ง
หลีมัวทำท่าให้อวินรื้อเหยียนลงจากรถ จากนั้นก็หยิบเสื้อคลุม
ดำสนิทตัวหนึ่งออกมาจากในรถม้าแล้วยื่นให้นางสวมใส่

ชายหนุ่มหาที่ผูกม้าไว้ตรงมุมผนัง รถม้าจอดนิ่งสนิท
ก่อนพาอวินรื้อเหยียนเดินเข้าไปในตรอกคับแคบ

ภายในตรอกมืดมาก มองเห็นเพียงแสงรำไร ตอนแรก
ความกว้างของตรอกยังพอให้คนสองคนเดินเคียงบ่ากันได้ ทว่า
เดินไปเรื่อย ๆ ตรอกก็ยิ่งคับแคบ และเพียงพอสำหรับหนึ่งคน
เดินเท่านั้น

อวินรื้อเหยียนเดินตามหลังหลีมัวพลาถมองแผ่นหลัง
สูงใหญ่ของอีกฝ่าย เสื้อคลุมดำสนิทราวกับหมึกของเขาคล้ายจะ
กลมกลืนไปกับความมืดมิด

เด็กสาวยื่นมือออกไปหมายจะจับชายเสื้อของหลีมัว
อย่างไม่อาจควบคุม ทว่าทันทีที่มีมือยื่นออกไปสัมผัสก็หดกลับมา

“อ้าย” ยามนี้จู่ๆ หลีมัวก็ชะงักผีเท้า อวินร่ำเหียนจึงชนเข้ากับแผ่นหลังของเขา

จมูกของเด็กสาวปวดแปลบจากการถูกระแทก ขณะจวนจะแผลงฤทธิ์ ก็ได้ยินเขากล่าวขึ้น “ถึงแล้ว”

จากนั้นก็เห็นหลีม้วยื่นมือเข้าไปในความมืดตรงหน้า เลิกเปิดความมืดตรงหน้าราวกับเลิกเปิดม่านประตูก็มีปานแสงเล็ดลอดออกมาจากระหว่างมือทั้งสองของชายหนุ่มซึ่งมาพร้อมเสียงดังเอะอะ

“หญ้าเจ้ากรรม เถาเหลยกง ไม่มีพิษไม่เอาเงิน!”

“ยาลูกกลอนพิษขายถูกๆ จ้า”

“เขี้ยวพิษงูสุรสามเหลี่ยมยังเหลืออีกสามเขี้ยว จะซื้อก็รีบซื้อ ถูกใจหรือจะสั่งมือทำ!”

อวินร่ำเหียนก้มลงมองผ่านรักแร้ของหลีมัว เห็นแสงตะวันเจิดจ้าอยู่ด้านนอก ผู้คนเดินกันพลุกพล่าน ดูแล้วไม่ต่างจากเดินตลาดนัดตามท้องถนน

ไม่สิ มันแตกต่าง

ผู้คนที่นี้แต่งกายด้วยเสื้อคลุมสีดำเหมือนกันหมด และ
สิ่งที่พวกเขาขายล้วนเป็นพิษที่ร้ายแรงถึงชีวิต

“ที่นี่คือที่ใดหรือ” อวินร้าวเหยียนเอ่ยถามอย่างอยากรู้
อยากเห็น

“แหล่งค้าขายใต้ดิน ค้าขายสิ่งของที่ในตลาดไม่อาจซื้อ
ได้” หลี่มั่วหมุนกายสวมหมวกเสื้อคลุมให้อวินร้าวเหยียน แม้แต่
เส้นผมก็สอดเข้าไปในหมวกให้นางอย่างดี

“เออละ พวกเราไปกันได้แล้ว” หลี่มั่วจูงมืออวินร้าวเหยียน
ออกจากตรอกเข้าสู่แหล่งค้าขายใต้ดิน “เจ้าต้องการซื้อของ
สิ่งใด”

“ปีกจักจั่นเขียว หญ้าป่าจี ดอกต้นเฟิงผั่ว เมล็ดโกวตัน
...” อวินร้าวเหยียนกล่าวชื่อของวัตถุสิบสำหรับปรุงยาพิษเจ็ด
ถึงแปดชนิดติดต่อกัน รายชื่อทั้งหมดนี้ จิวจิวเป็นผู้จัดเตรียม
ให้นาง ซึ่งชื่อของวัตถุสิบปรุงยาที่กล่าวมานี้นางไม่เคยได้ยิน
แม้สักชื่อ

“เจ้าพกเงินมาเท่าไร” หลี่มั่วเอ่ยถามอีกครา

“พกมาสองร้อยตำลึง”

อวินร้วเหียนกล่าวอย่างห้าวหาญ นางเคยไต่ยีนจิวจิว
กล่าวว่าวัตถุดิบสำหรับปรุงยาล้วนเกิดในป่าที่อากาศเป็นพิษ
ซึ่งเป็นสถานที่ที่แมลงมีพิษชุกชุม การจะได้มานั้นยากเย็น
แสนเข็ญ จึงหาได้ยากกว่าหญ้าวิญญูณและราคาก็สูงลิ่ว

สองร้อยตำลึงเป็นทรัพย์สมบัติมากกว่าครึ่งหนึ่งที่มีอยู่ใน
สวนทิงหลาน นางได้มาจากเสาเยออย่างยากลำบาก

“ปิกจักจั่นเขียว ปิกจักจั่นเขียวสองคู่” อวินร้วเหียน
พลันไต่ยีนเสียงเร่ขายที่แว่วดังมาจากแผงขายแห่งหนึ่งด้านขวา

“เอ๊ะ! ตรงนั้นมีปิกจักจั่นเขียว” เด็กสาวผละออกจากมือ
หลีมั่วแล้ววิ่งไป

“ถ้าแก่ ปิกจักจั่นเขียวขายอย่างไร้” อวินร้วเหียนวิ่ง
ไปตรงหน้าแผงนั้นแล้วเอ่ยถาม เจ้าของร้านไม่เพียงสวม
เสื้อคลุมสีดำ แต่ยังสวมผ้าคลุมหน้า ปกปิดทั้งตัวอย่างมิดชิด

“แม่นางน้อย ท่านต้องการระดับสูง กลาง หรือต่ำดี”
เจ้าของร้านผู้นั้นเอ่ยถาม สิ่งที่ทำให้อวินร้วเหียนประหลาดใจ

คือ เห็นได้ชัดว่าเมื่อครู่ตอนที่ตะโกนเร่ขายเป็นเสียงของบุรุษ
ทว่ายามนี้ตอนที่เอ่ยถามเสียงต่ำกลับแปรเปลี่ยนเป็นเสียงของ
หญิงชรา

เด็กสาวรู้สึกประหลาดอยู่ในใจ ทว่าหาได้แสดงออก
แต่อย่างใด นางก็เอ่ยถามเสียงต่ำกลับไปเช่นกัน “เมื่อครู่ไม่ได้
บอกว่ามีแค่สองคู่หรือเหตุใดยามนี้ถึงมีระดับสูงกลางต่ำ
ด้วย?”

“อ้อ มีระดับสูงกลางต่ำอย่างละสองคู่” เจ้าของร้านกล่าว
อธิบายด้วยน้ำเสียงต่ำซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของหญิงชรา
“จึงมีทั้งหมดหกคู่ แม่นางน้อยต้องการแบบใดและต้องการ
เท่าใดหรือ?”

อวินร่ำเหียนเอียงศีรษะมองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างกาย
นาง หลีม้วยยืนทอดอกแฝงความหมายไม่มีสิ่งใดจะเอ่ย

“นั่นราคาเท่าไรหรือ” อวินร่ำเหียนเอ่ยถาม

“นี่คือปิกจักจั่นเขียวระดับกลาง ราคาสามสิบตำลึง”

“อะไรนะ? สามสิบตำลึงต่อหนึ่งคู่!”

แม่นางจะเคยผ่านการฝึกจิตใจมาแล้ว แต่ก็ตื่นตกใจกับราคาอยู่ดี เดิมทีเบี้ยรายเดือนหนึ่งเดือนของนางมีเพียงสามตำลึง ถึงกระนั้นสามตำลึงที่ว่านี้ก็เพียงพอใช้จ่ายค่าอาหารและเครื่องนุ่งห่มมากกว่าครึ่งปีสำหรับคนทั่วไป คาดไม่ถึงว่าปีกจกจันคุ่นี้จะมีราคาสามสิบตำลึง นี่มันปล้นกันชัดๆ!

ทว่าสิ่งที่ทำให้วีนรว่เหียนต้องกระอักเลือดกำลังจะมาถึง

“ขออภัยแม่นางน้อย สามสิบตำลึงต่อหนึ่งข้าง หนึ่งคู่ราคาหกสิบตำลึง”

เจ้าของร้านคลี๋ยมแก้มปรกกล่าว อ้อ ไม่สิ มองไม่เห็นใบหน้าของเจ้าของร้าน ทว่าเสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงหัวเราะ แต่เป็นเสียงหัวเราะหยันหรือไม่ วีนรว่เหียนก็ไม่ได้ใส่ใจแต่อย่างใด ยามนี้นางกำลังตื่นตะลึงกับการซื้อขายที่สูงลิ่วของที่นี่

“แม่นางน้อย ท่านต้องการหรือไม่” เจ้าของร้านยังคงคลี๋ยมเอ่ยถาม “หากต้องการ ข้าจะให้ราคาที่ถูกลง และแถมปีกจกจันเขียวระดับต่ำอีกหนึ่งข้าง”

อวินรว์เหียนรู้สึกสับสนอยู่เล็กน้อย นางมาที่แห่งนี้
เป็นหนแรก จึงไม่เข้าใจสถานการณ์และราคาของที่แพงหูฉี่
ถึงกระนั้นก็กลัวว่าหลังจากเดินผ่านไป ร้านนี้จะหายสาบสูญ
เสียแล้ว

ขณะนางกำลังก่ดฟันเตรียมหมดตัว หลีมั่วก็จูงมือนาง
เดินไปเสียก่อน

“เอ่ แม่ nang น้อย เหตุใดไม่ซื้อแล้วเล่า เช่นนั้นข้าจะลด
ราคาให้ท่านอีก!” เสียงของบุรุษที่ตะโกนเมื่อครู่นี้ส่งมาจาก
ด้านหลังอีกครา

“หลีมั่ว มีอะไรหรือ?” อวินรว์เหียนที่ถูกชายหนุ่มจูง
ออกไปเอ่ยถามขึ้น

หลีมั่วพานางไปยังมุมหนึ่ง ก่อนปล่อยมือแล้วกล่าวว่า
“นั่นมันของปลอม”

“เหตุใดถึงเป็นของปลอม?” อวินรว์เหียนเบิกตากว้าง

“ราคาถูกเกินไป”

ราคาถูกเกินไปหรือ?!

ดวงตาของอวินร่วเหียนเบิกกว้างยิ่งขึ้นกว่าเก่า

หลิมั่วบอกเด็กสาวว่าในแหล่งค้าขาย เนื่องจากทุกคนต่างปกปิดตัวตน ดังนั้นของปลอมจึงเป็นเรื่องปกติในการซื้อขาย หากหลงซื้อของปลอมมาแล้วก็ไม่อาจแลกเปลี่ยนได้เด็ดขาด

เงกเซ่นปึกจกจั่นเขียวที่เป็นวัตถุดิบสำหรับปรุงพิษเช่นนี้ ปกติแล้วราคาจะอยู่ที่แปดสิบตำลึงต่อหนึ่งข้าง และไม่มีการต่อรองราคา

“อะไรนะ? ราคาแปดสิบตำลึงต่อหนึ่งข้าง” อวินร่วเหียนรู้สึกได้ทันทีว่าตนนั้นยากไร้เหลือเกิน ทรัพย์สินทั้งหมดบนร่างกายรวมแล้วเพียงพอที่จะซื้อปึกจกจั่นเขียวได้คู่หนึ่งเท่านั้น แหล่งค้าขายใต้ดินแห่งนี้ไม่ถือว่าเงินเป็นเงินอย่างแท้จริง

ท้ายที่สุดหลิมั่วก็พาอวินร่วเหียนไปอยู่หน้าแผงขายตรงมุมหนึ่ง คนรูปร่างผอมสูงผู้หนึ่งกำลังนั่งอย่างเงิบเขยิบอยู่ด้านหลังแผง คนผู้นั้นสวมใส่เสื้อคลุมสีดำไม่มีหมวก ทว่าสวมหน้ากากดำสนิทปกคลุมใบหน้าไว้

“เจ้านายๆ” ตอนนั้นเองจิวจิวก็เอ่ยขึ้นในจิตของ
อวินร่วเหยียน “คนผู้นี้เป็นนักปรุงพิษระดับห้า เอ๋ แปลก เหตุใด
นักปรุงพิษระดับห้าถึงมาขายยาที่แหล่งค้าขายใต้ดินกัน”

บนแผ่นดินเงินยวนนักปรุงพิษย่อมหาได้ยากกว่านักปรุง
ยา ราคาของพิษที่ปรุงออกมาจากนักปรุงพิษระดับห้าไม่ได้ดูย
ไปกว่าราคาของยาวิญญูณที่ปรุงออกมาจากนักปรุงยาระดับห้า
พวกเขาไม่ขาดแคลนเงินทองอย่างแน่นอน

ครั้นเห็นหลิมั่วลุกขึ้นยืนจากม้านั่ง บุรุษผู้นั้นก็แสดง
การระแเล็กน้อย หลิมั่วผงกศีรษะเขาถึงนั่งลงดังเดิม ที่แท้สองคน
นี้ก็รู้จักมักคุ้นกัน

ในเมื่อรู้จักกัน อวินร่วเหยียนก็ซักถามอย่างวางใจได้
สิ่งของที่นางต้องการซื้อ มีบนแผงขายนี้เกือบทุกสิ่ง ทว่าราคาก็
แพงลิ่วจนน่าตกใจไม่ต่างกัน

เด็กสาวคิดคำนวณคร่าวๆ หากต้องการซื้อวัตถุดิบ
สำหรับปรุงพิษตามรายการที่จิวจิวให้มาอย่างน้อยต้องมีหนึ่งพัน
สองร้อยตำลึง

ซึ่งขาดอีกหนึ่งพันตำลึงถ้วน

หลีมัวมองคิ้วที่ขมวดเล็กน้อยของอวินร้วเหยียน และความเศร้าหมองที่ไม่อาจปกปิดได้ในดวงตา จึงโน้มตัวเข้าใกล้หูของนางแล้วกล่าวว่า “เงินไม่พอก็ขอยืมต้องเช่นเข้าได้ ไม่ต้องจ่ายคืนก็ได้ ตราบใดที่เจ้าตอบรับคำขอ”

ลมหายใจอุ่น ๆ ของชายหนุ่มรดลงบนแก้มของอวินร้วเหยียน ทำให้นางพลันนึกถึงจุมพิตนั้นของหลีมัวในตำนานกวีอ่อง

อวินร้วเหยียนไม่สามารถต้านทานความเหลวไหลของหลีมัวได้แม้แต่น้อย และนางก็พบว่ายามนี้ตนไม่ได้ต่อต้านยามเขาเข้าใกล้เหมือนแต่ก่อนแล้ว

เช่นเดียวกับจุมพิตนั้นเมื่อเช้านี้ แม้อวินร้วเหยียนจะยังเลือกใช้ชีวิตแกล้งตาย แต่นางกลับรู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าตนคุ้นชินกับความใกล้ชิดของหลีมัวขึ้นมาบ้างแล้ว การตระหนักรู้นี้ทำให้เด็กสาวตะลึงงันอยู่เล็กน้อย

ร่างกายถูกบังคับได้ ทว่าจิตวิญญาณไม่อาจถูกครอบงำได้เด็ดขาด อวี้อ่องคิดอยากจะทำอะไรก็เล่นได้ตามใจปรารถนา ทว่านางไม่อาจเล่นได้!

ด้วยเหตุนี้อวินร่วเหยียนจึงโพล่งออกมา “ไม่! ไม่อาจรับ
ของตอบแทนโดยไม่ได้ทำคุณประโยชน์ใดๆ ความกรุณาของ
อวี่อ่อง ผู้น้อยไม่กล้าละโมภ”

หลี่มั่วก็หาได้บิบบังคับแต่อย่างใด

ท้ายที่สุดหลังจากหารือกับจิวจิว อวินร่วเหยียนก็ใช้เงิน
ทั้งหมดที่มีซื้อวัตถุดิบสำหรับปรุงพิษราคาถุ๊กได้บางส่วน

จิวจิวกล่าวว่าวัตถุดิบเหล่านี้สามารถปรุงพิษระดับง่ายได้
และสามารถใช้ในการฝึกฝีมือ ส่วนวัตถุดิบที่ระบุไว้ในรายการ
ครั้นนางเก็บรวบรวมเงินได้มากพอแล้วค่อยกลับมาซื้อ

ตอนที่ซื้อของเสร็จจวนจะเดินออกไป อวินร่วเหยียนก็
เห็นบุรุษหน้ากากดำย่นตลับสีดำสนิทให้หลี่มั่ว หลี่มั่วรีบกลับ
ก่อนพลิกมือเก็บตลับนั้นไว้

อวินร่วเหยียนไม่เห็นหลี่มั่วจ่ายเงิน เขาหมุนกายจูงมือ
นางเดินจากไป

เด็กสาวซื้อวัตถุดิบแล้วก็รีบร้อนอยากกลับไปลองฝึกฝน
จึงไม่สมัครใจเดินเที่ยวเล่นอีก คนทั้งสองเดินตรงออกไป

ด้านนอก ครั้นเดินทางผ่านแผงขายของแผงหนึ่ง จิวจิวก็พลันเรียกอวินรื้อเหยียน มั่นกล่าวว่ามันรับรู้ถึงลมปราณของกระถางปลูกพืชบนแผงด้านข้าง

ที่เรียกว่ากระถางปลูกพืชเนื่องจากเป็นกระถางปลูกยาที่ใช้ปลูกพืชโดยเฉพาะ แม้แต่ปลูกยาทั่วไปที่ใช้ปลูกยาวิญญานจะสามารถปลูกพืชได้ ทว่าผลสัมฤทธิ์เทียบไม่ได้กับกระถางปลูกยาที่สามารถปลูกพืชได้โดยเฉพาะ

“เจ้านาย กระถางปลูกพืชหาได้ยากยิ่ง” จิวจิวกล่าว “และจากที่คาดการณ์ลมปราณสายนี้แล้ว มันคือกระถางปลูกยาระดับกลาง โชคชะตาต้องลิขิตถึงจะพบเจอ”

แม้อวินรื้อเหยียนจะชะงักฝีเท้า ทว่าถุงเงินของตนก็ว่างเปล่าเสียแล้ว

จะทำเช่นไรดี?!

บทที่ 135 อย่าแก้งตาย

ครั้นเห็นอวินร้วเหยียนชะงักฝีเท้าหยุดเดิน หลีมัวก็ระบาย
ยิ้มน้อยๆ เอ่ยถาม “เหยียนเออร์ เหตุใดไม่เดินต่อเล่า?”

อวินร้วเหยียนไม่เต็มใจเอ่ยปากขอยืมเงินอย่างยิ่ง จิวจิว
จึงเอ่ยขึ้นในจิตของนางอีกหน

“เจ้านาย หากพลาดจะพบเจออีกได้ยากมาก มีกระถาง
ปลูกพืช ผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการปลูกพืชย่อมคุ้มค่า”

อวินร้วเหยียนพินิจครุ่นหนึ่ง

มันเป็นกระถางปลูกยาสีดำนิตทุกส่วน มีขนาดสูง
ประมาณสองฉื่อ กระถางและเตามีความแตกต่างกันมากโข
เตามีส่วนท้องที่ใหญ่ มีสามขาพร้อมฝาครอบ และบนฝาครอบ
มีช่อง ไฟวิญญานลุกโชนอยู่ภายในท้องของเตา ส่วนเปลวไฟ
ชั้นนอกที่อุณหภูมิสูงสุดจะเผยให้เห็นผ่านช่องเล็ก ๆ บนฝา
ครอบเตา ซึ่งใช้อังไฟหุงวิญญาน

ส่วนกระถางเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม มีสีขาว และไม่มีฝาครอบ

ยามนี้อวินร่ำเหยียนยังไม่รู้ว่าต้องปลุกไฟวิญญาณจากที่ใด และที่ใดใช้หลอมวัตถุดิบสำหรับปรุงพิษ ทั้งหมดทั้งมวลนี้ต้องรอให้จิวจิวสอนนาง

หลังตัดสินใจได้ เด็กสาวก็เอ่ยปากกับหลิมั่วโดยตรง “หม่อมฉันต้องการยืมเงิน”

“หนึ่งพันตำลึงทอง” เจ้าของร้านเอ่ยปากขึ้น

พรวด!

ใบหน้าเล็ก ๆ ของอวินร่ำเหยียนซีดเผือด ไม่นานก็กลับคืนสู่สภาพปกติ ทว่ากระอักเลือดอยู่ภายในใจ จากนั้นก็พลันหมุนกายหมายจะเดินไป

หนึ่งพันตำลึงทอง! เซ่นนี้คงต้องขายนางแล้วกระมัง!

ตามคำกล่าวของหลิมั่ว สตริอัปลักษณะเยี่ยงนี้ไม่คุ้มค่ากับราคานี้

“ตกลง” อวินร่ำเหียนเดินไปได้สองก้าวก็ได้ยินเสียง
หลีมัวกล่าวกับเจ้าของร้านแว่ดั่งมาจากด้านหลัง

อวินร่ำเหียนหันศีรษะ เห็นมือใหญ่ของชายหนุ่มสะบัด
ยังที่ว่างบนแผง ทองคำเหลืองอร่ามกองหนึ่งปรากฏอยู่บนนั้น

พริบตาที่ทองคำกองนั้นปรากฏขึ้น ดวงตาของเจ้าของ
ร้านก็เปล่งประกาย ก่อนเอื้อมมือออกมาสะบัดพาดผ่านบน
ทองคำ จากนั้นทองคำกองใหญ่ก็หายวับไป

อวินร่ำเหียนสังเกตเห็นว่าคนทั้งคู่สวมแหวนไว้บนนิ้ว
นั่นคือแหวนเก็บสรรพสิ่งที่ต้องเป็นนักหลอมอาวุธระดับห้า
ขั้นไปเท่านั้นถึงสามารถหลอมออกมาได้

แม้แหวนเก็บสรรพสิ่งจะไม่อาจเทียบได้กับกำไลเงิน
ของอวินร่ำเหียน ทว่าก็เป็นสิ่งล้ำค่ายิ่งบนแผ่นดินเงินยวน
ทั้งสกุลอวินนางเคยเห็นเพียงอวินหลานและท่านย่าหลิวเท่านั้น
ที่สวมใส่

จากนั้นหลีมัวก็ใส่กระถางปรงพิษเข้าไปในแหวนเก็บ
สรรพสิ่ง การซื้อขายที่ราคาดมหาศาลนี้เสร็จสิ้นภายในชั่วพริบตา

ชายหนุ่มจูงมืออวิ^๑วันร่ำเหยียนที่ยังนั่งนอยุ่อย่างเท้าเดิน
จากไป

หลังจากออกจากตรอก หลีมั่วก็ถอดแหวนในมือแล้วมอบให้
เด็กสาว

อวิ^๑วันร่ำเหยียนจ้องมองแหวนสีเงินวงนั้นที่อยู่ในมือหลีมั่ว
ทั้งตัวของชายหนุ่มมันเป็นของเพียงอย่างเดียวที่มีสีสว่างเจิดจ้า

“ยามนี้หม่อมฉันไม่มีเงินมากมายเพียงนั้นมาคืนให้
ท่านอ๋อง” อวิ^๑วันร่ำเหยียนรับแหวนมาอย่างใจเย็น ก่อนกล่าวว่า
“ท่านอ๋องกล่าวคำขอของท่านมาเถิด หม่อมฉันจะดูว่าตนเอง
สามารถทำได้หรือไม่”

หลีมั่วโน้มตัวขยับเข้าไปใกล้เด็กสาว อวิ^๑วันร่ำเหยียนก้าว
ถอยหลังตามสัญชาตญาณ ชายหนุ่มผลิ^๒ยิ้มน้อยๆ “คำขอของข้า
ง่ายมาก ขอเพียง...”

เขากล่าวได้ครึ่งหนึ่งก็พลันขยับเข้ามาใกล้อีกหน

“อ้อ...”

อวิⁱนรวิⁱเหยียนแทบจะหงายหลังล้มลง หลีมวิⁱโอบเอวของนางด้วยมือข้างเดียว ก่อนรวบนางเข้าสู่อ้อมแขน แล้วก้มศีรษะจุมพิตนาง

บนเส้นทางคับแคบไร้ผู้คน หลีมวิⁱโอบกอดเด็กสาวช้าแล้วช้าเล่าด้วยความลุ่มหลง ทว่าสัมผัสจำกัดอยู่ระหว่างริมฝีปากเพียงเท่านั้น ไม่ถลาลึกและใช้อำนาจที่เป็นผลให้อวิⁱนรวิⁱเหยียนรู้สึกหวาดกลัว

แม้ว่าในชาตินี้อวิⁱนรวิⁱเหยียนจะเป็นเพียงเด็กสาวผู้หนึ่งที่ยังไม่ถึงวัยปักปิ่น ถึงกระนั้นในชาติก่อนนางก็เคยพบพานประสบการณ์เรื่องทางโลก นางรับรู้ได้ถึงความอดกลั้นและความอ่อนโยนของหลีมวิⁱ

อวิⁱนรวิⁱเหยียนไม่แนชัⁱตว่านี่เป็นภาพมายาหรือไม่ แต่นางรับรู้ได้ถึงความแตกต่างของหลีมวิⁱในจุมพิตนี้จริง ๆ

แต่ก่อนจุมพิตของเขาเป็นไปอย่างไม่ใส่ใจนัก ช้ายังเจือหยอกล้ออยู่หลายส่วน ลิ้มรสราวกับว่านางเป็นของว่างรสเลิศอย่างไⁱโรยัⁱงนั้น

ทว่ายามนี้หลีมวิⁱกลับอ่อนโยนและยับยั้งชัⁱงใจ

อวินร้วเหียนลืมตาจจ้องชายหนุ่มที่อยู่ห่างกันเพียง
เสี้ยว สันจมูกโด่งสูง ดวงตาดำสนิทเรียวยาว แพนตาสน်ไหว
เล็กน้อย

ในความคิดของอวินร้วเหียนปรากฏภาพบุรุษผมสีเงิน
คิ้วสีเงิน และแม้แต่ขนตาก็เป็นสีขาวเงินขึ้นมาอย่างไม่อาจ
ควบคุม รวมถึงนัยน์ตาสีฟ้าเย็นเยียบภายใต้ขนตาสีเงินนั้นด้วย

อวินร้วเหียนตกอยู่ในภวังค์อีกครั้ง

สองคนนี้เป็นคนคนเดียวกันหรือ...

“สิ่งที่ข้าจะขอจากเหียนเออร์คือ...” ในที่สุดหลิมัวก็ผละ
ริมฝีปากออกจากอวินร้วเหียน เขาจ้องมองดวงตาที่เบิกกว้าง
ของนาง พลังเย้ยด้วยน้ำเสียงทุ้มลึกที่ทรงพลังอย่างยิ่ง
“ยามที่ข้าจุ่มพิตเจ้าให้เจ้าเป็นเหมือนยามนี้ อย่าหลับตา
อย่าแก้งตาย”

อวินร้วเหียนตะลึงงันเล็กน้อย หลิมัวจับมือเล็กก่อน
สวมแหวนบนนิ้วของนาง

“หม่อมฉันจะคืนเงินให้ท่านอ่องอย่างรวดเร็วที่สุด” เด็กสาว
ก้มหน้าเอ่ยเสียงค่อย

คนทั้งสองขึ้นไปบนรถม้า หลีมัวขับรถม้าออกจากตรอก
ไป อวินร่ำเหยียนชะโงกศีรษะออกมาจากตัวรถเอ่ยถามเขาว่า
สามารถไปส่งนางกลับจวนสกุลอวินได้หรือไม่

ยามนี้ท้องของนางเริ่มส่งเสียงประทุ้ง

ล่วงเลยเวลาเที่ยงวันไปแล้ว อาหารเข้าที่นางกินไป
ได้เหือดหายไปหมดสิ้น

เนื่องจากการฝึกบำเพ็ญเพียรอย่างหนักจึงทำให้นางกิน
ได้มากขึ้นและหิวง่ายเป็นพิเศษ หากไม่กินหนึ่งมื้อท้องก็จะร้อง
ลั่นราวตีกลอง

นี่ไม่ใช่หนแรกที่หลีมัวได้ยินเสียงท้องร้องของ
อวินร่ำเหยียน ในป่าภูตหิมิพเขาก็เคยได้ยินมาแล้ว

เขามองใบหน้าแดงระเรื่อของเด็กสาว ก่อนจอดรถม้า
หน้าภัตตาคารอาหารแห่งหนึ่งใกล้ๆ กัน

คนทั้งสองสั่งอาหารและสุรา ก่อนขึ้นไปยังห้องส่วนตัวบนชั้นสอง แล้วนั่งลงริมหน้าต่าง

ไม่นานอาหารและสุราก็ถูกยกมา อวินรื้อเหยียนกวาดอาหารเข้าสู่ร่างกายของตนเองอย่างไม่เกรงใจ

หลี่มั่วเพียงรินสุราแล้วยกขึ้นดื่มหนึ่งอีก ก่อนวางลง พลองมองอวินรื้อเหยียนเพลิดเพลินกับอาหาร

ขณะอวินรื้อเหยียนกำลังกินอย่างเอร็ดอร่อยก็รู้สึกได้ถึงสายตาที่มองมาของหลี่มั่ว จึงมองหน้าเขาแล้วเอ่ยถาม “เหตุใดท่านไม่กิน?”

“ไม่หิว” หลี่มั่วเอ่ย “และไม่ถูกปาก”

เมื่อเข้าไปในตำหนักอ้วน หลี่มั่วกินน้ำแกงเม็ดบัวเข้มข้นไปเพียงไม่กี่คำ ยามนี้เด็กสาวร่างกระฉิวหลิวเช่นนางยังรู้สึกหิว บรูษร่างสูงใหญ่เช่นหลี่มั่วควรจะหิวยิ่งกว่าไม่ใช่หรือ?

ไม่ถูกปากหรือ?

อวินร้วเหียนคืบหมุสามชั้นตุน้ำแดงมาหนึ่งชั้นแล้วกัด
ไปครึ่งหนึ่ง เพียงรู้สึกถึงไขมันแต่ไม่เลี่ยน เค็มหวานกลมกล่อม
อร่อยถูกปากอย่างมาก

หลิมั่วเห็นอวินร้วเหียนกินอย่างเอร็ดอร่อย จึงคืบมา
หนึ่งชั้นอย่างอดไม่ได้ ทว่าเพียงมองแสงแวววาวของน้ำมันเขาก็
รู้สึกอิ่มขึ้นมาแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงใส่เนื้อชิ้นนั้นลงในถ้วยของ
เด็กสาว

“แต่ก่อนหม่อมฉันเคยได้ยินอาจารย์ของสำนักสกุลกล่าว
ว่า เมื่อฝึกบำเพ็ญเพียรบรรลุถึงระดับที่เหมาะสมก็จะสามารถใช้
พลังปราณฟ้าดินมาบำรุงร่างกายได้ จึงไม่จำเป็นต้องกินอาหาร
เป็นเช่นนั้นจริงหรือ” อวินร้วเหียนเอ่ยถาม

หลิมั่วผงกศีรษะ “หลังจากนักคุ่มกระบี่บำเพ็ญเพียร
ถึงระดับเก้า ก็จะสามารถถึงระดับแก่นสมบุรณ์ และตั้งแต่นั้นก็ปี๋¹
ได้”

¹ ไม่กินธัญพืชทั้งห้า ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี และถั่ว เป็นการฝึก
ตนเป็นเซียนของนักพรตเต๋า

“บรรลุถึงระดับแก่นสมบุรณ์?” นี่เป็นหนแรกที่
อวิ้นร้วเหยียนไต้ยีนคำกล่าวเช่นนี้ ในองค์ความรู้ที่นางมีอยู่นั้น
นักคุมกระบี่ระดับเก้าเป็นการบรรลุขั้นสูงสุดของพลังวัตร
พลังวิญญูณ ไม่คาดคิดว่ายังมีการบรรลุถึงระดับแก่นสมบุรณ์
ด้วย

“อะไรคือบรรลุถึงระดับแก่นสมบุรณ์หรือเพคะ ท่านอ่อง
บรรลุถึงระดับแก่นสมบุรณ์แล้วหรือไม่?”

ความตื่นตะลึงที่ค้นพบสิ่งใหม่และความอยากรู้อยากเห็น
อันท่วมท้น ทำให้อวิ้นร้วเหยียนไม่มีใจกินอาหารต่ออีก สองตา
เปล่งประกายของนางจจ้องหลิมั่ว

“ข้าแค่จวนจะถึงระดับแก่นสมบุรณ์ คนทั่วไปรู้เพียงว่า
นักคุมกระบี่สามารถบรรลุถึงระดับเก้าได้ มีเพียงไม่กี่คนที่เข้าใจ
การบรรลุถึงระดับแก่นสมบุรณ์ ความจริงแล้วหลังจากบรรลุ
แก่นสมบุรณ์ก็ยังสามรถฝึกบำเพ็ญเพียรต่อไปได้อีก” คำพูด
ของหลิมั่วหยุดลงเท่านี้

อวิ้นร้วเหยียนจจ้องหลิมั่วพลากรอคำกล่าวต่อไปของ
เขา

ทว่าหลิมั่วไม่ได้คิดที่จะต่อความ เขากล่าวว่า “ด้วยพลัง
วัตรยามนี้ของเจ้า รู้มากไปก็ไร้ประโยชน์ หลังเจ้าบรรลู่ถึง
นักคุมกระบี่ระดับเก้าแล้วค่อยว่ากัน”

หากหลิมั่วไม่ยากพูด ไม่ว่าอวินร่วเหียนจะอยากรู้
อยากเห็นเพียงใดก็ไม่สามารถถามได้ความอะไร แม้นางอยากรู้
อยากเห็นเต็มที แต่ก็ทำได้เพียงอดกลั้นไว้

ตอนเย็นค่อยกลับไปถามจิวจิว มันรู้เรื่องราวต่าง ๆ
มากมาย เรื่องนี้ก็ต้องรู้เป็นแน่

เด็กสาวคิดในใจก่อนก้มหน้ากินอาหารต่อ หลิมั่ว
จ้องมองอวินร่วเหียนกินอาหารด้วยใบหน้าที่แถมรอยยิ้ม
ตลอดเวลา ราวกับว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดียิ่งเรื่องหนึ่ง
อวินร่วเหียนก็ชินกับสายตาของหลิมั่วขึ้นอย่างช้า ๆ

ควรกินอย่างไรก็กินอย่างนั้น ควรดื่มแบบใดก็ดื่มแบบนั้น

หลังจากกินอิมอวินร่วเหียนก็วางถ้วยและตะเกียบลง
ก่อนมองหลิมั่วแล้วพลันเอ่ยขึ้น “หม่อมฉันมีเรื่องสำคัญมาก
เรื่องหนึ่งที่รู้สึกว่าคุณควรบอกกล่าวกับท่านอ๋อง”

“อ้อ เรื่องใดรี?” หลีมัวมองนางพลางบู้ไปให้กล่าวต่อ

อวิ้นร้วเหยียนหวนนึกถึงเรื่องเมื่อวานที่อวิ้นมัวเซียว
กล่าวกับนางเกี่ยวกับการก่อกบฏของหมิงอ่องระหว่างทางกลับ
สวนทิงหลาน

สิ่งที่นางมั่นใจได้คือจ้าวอี้เฟิงไม่มีทางพูดปด ทว่า
อวิ้นหลานก็ไม่มีควมจำเป็นต้องกล่าวเรื่องเท็จเพื่อล้าง
ความผิดให้หมิงอ่อง

และยามนี้อวิ้นร้วเหยียนก็ไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้

“หม่อมฉันได้รับข่าวหนึ่งมา” อวิ้นร้วเหยียนกล่าวต่อ
“ว่าหมิงอ่องคิดจะก่อกบฏ และวางแผนมาหลายปีมาแล้ว ไม่รู้
จะลงมือเมื่อใด”

อวิ้นร้วเหยียนกล่าวว่าจบก็มองหลีมัว ทว่าเห็นเขาไม่ได้มี
ปฏิกิริยาใดมากนัก นางจึงกล่าวต่อ

“แต่ท่านพ่อของหม่อมฉันกล่าวว่า ในตอนนั้นหมิงอ่อง
เป็นฝ่ายปฏิเสธการสืบทอดราชบัลลังก์ด้วยตัวเอง จึงไม่มี
เหตุผลให้ก่อกบฏ ด้วยความเข้าใจที่ท่านมีต่อหมิงอ่อง เขาจะ

ก่อกบฏหรือไม่ หากไม่กล้ายืนยัน เช่นนั้นเรื่องนี้จำเป็นต้องกราบทูล
ฮ่องเต้หรือไม่”

หลี่มั่วในฐานะที่ดำรงตำแหน่งท่านอ๋องของแคว้นนี้ กลับ
สงบใจกับเรื่องที่ว่านี้อย่างคาดไม่ถึง

“ไม่ต้องไปใส่ใจเขา” ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ

อวิ้นร่วเหียนประหลาดใจอยู่ไม่น้อย “ไม่ต้องไปใส่ใจ
เขา? หมายความว่าอย่างไรหรือ?”

ยามนี้มีเสี่ยวเอ๋อรัยกน้ำชาขึ้นมา หลี่มั่วหยิบกาน้ำชา
ก่อนรินลงในถ้วยชาตรงหน้าอวิ้นร่วเหียนและตนเอง พลาง
กล่าว “แค่ทำเป็นไม่รู้เรื่องนี้ก็พอ”

อวิ้นร่วเหียนรู้สึกประหลาดใจอย่างมากที่เห็นหลี่มั่ว
เพิกเฉยต่อการก่อกบฏซึ่งเป็นเรื่องใหญ่เช่นนี้

“ดูจากกิริยาของท่านแล้ว ท่านไม่ใส่ใจแม้แต่นิดเดียว
จริง ๆ”

หลี่มั่วยกถ้วยชาขึ้นมาจิบ เห็นได้ชัดเจนว่าชานั้น
ไม่ถูกปากเขา ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนวางถ้วยชาลง

“ข้าไม่จำเป็นต้องเป็นกังวลกับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้”
หลี่มั่วกล่าว

เอ่อ...

นางเกือบลืมไปเลยว่าคนผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้าคืออวี๋อ๋อง
เทพสังหารผู้ซึ่งไม่ใส่ใจการบ้านการเมือง เกรงว่าเขาจะแสดง
พละนาฏาพอันน่าเกรงขามในยามที่ถึงเวลาสู้รบจริงเท่านั้น

ทว่าในยามนั้นประชาชนก็จะตกทุกข์ได้ยาก โลहितไหล
นองเป็นสายธาร

“อีกอย่างพวกเจ้าก็บอกเรื่องนี้กับใต้เท้าอวีนแล้วไม่ใช่
หรือ” หลี่มั่วกล่าวต่อ

“แต่ท่านพ่อของหม่อมฉันกล่าวว่าหมีอ๋องไม่มีเหตุผล
ที่จะก่อกบฏ หากเขาไม่กราบทูลฮ่องเต้ เกิดหมีอ๋องก่อกบฏ
ขึ้นมาจริง ๆ แล้วจะทำเช่นไร?” อวีนรื้อเหยียนเอ๋ยถาม

“จากที่ข้ารู้จักบิดาของเจ้า เขาเป็นคนที่รอบคอบอย่าง
มาก และเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญ แม้จะมีความเป็นไปได้เพียง
หนึ่งในสิบ เขาก็จะไม่มีทางละทิ้งโอกาสสร้างคุณงามความดี

ที่ดีเลิศเช่นนี้ไปได้” หลีมั่วกล่าวว่า “ฮ้องเต๋องค์ปัจจุบันก็เป็นคน
ปราดเปรื่องไม่ต่างกัน ต้องการแย่งชิงบัลลังก์ของเขา มันไม่ได้
ง่ายดายเพียงนั้น”

ตามคำกล่าวของหลีมั่วคือเรื่องใหญ่ระดับแคว้นที่ว่านี้
เป็นการละเล่นของบุคคลมากปัญญาบางกลุ่ม พวก
อวินร่วเหียนไม่จำเป็นต้องเข้าไปมีส่วนร่วม พวกนางเพียงต้อง
รอเข้าสู่สำนักคงหมิงในช่วงต้นเดือนหน้า มีใจจดจ่ออย่าให้เรื่อง
ภายนอกมารบกวน และตั้งใจฝึกบำเพ็ญเพียรก็เพียงพอแล้ว

อวินร่วเหียนก็คิดเช่นนี้ไม่ต่างกัน ต้นเดือนหน้านาง
ต้องเข้าสู่สำนักคงหมิงแล้ว สำนักคงหมิงอยู่เหนือกว่าทั้งสี่แคว้น
ทว่าไม่ก้าวท่ายเรื่องราวของทั้งสี่แคว้น ไม่ว่าจะเป็นสงคราม
กลางเมืองหรือรบรากัน トラบใดที่ไม่แตะต้องผลประโยชน์ของ
สำนักคงหมิง ก็จะไม่แยแสอย่างเท่าเทียมกัน

หลังจากกลายเป็นศิษย์ของสำนักคงหมิง คาดว่าสำนัก
ศึกษาก็จะไม่อนุญาตให้ศิษย์ของพวกเขายุ่งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้

ยามเย็น ภายในสวนทิงหลาน อวินร่วเหยียนนำกระถางปลูก
พืชและวัตถุติดสำหรับปลูกพืชที่ซื้อมาทั้งหมดออกมาจากแหวน
แล้ววางไว้บนโต๊ะ ก่อนเอ่ยถามจิ่วจิ่ว

“ยาพิษปลูกอย่างไร เหมือนกับปลูกยาวิญญานหรือไม่?”

งอแง

นางเขียนอัปลักษณ์เล่มแคว้น เล่ม 5

丑妃祸国不殃民

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃祸国不殃民》

Author: 君彤 Jun Tong

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

君彤 Jun Tong

นางเขียนอัปลักษณ์เล่มแคว้น เล่ม 5 : 君彤 Jun Tong เขียน; ดึงตั้ง : แปล จาก 丑妃祸国不殃民.—
กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) ,532 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I., ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7508-4